

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/23/2020
Identifikačné číslo spisu: 2316010502
Dátum vydania rozhodnutia: 17.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2316010502.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Martina Piovartsyho, na neverejnom zasadnutí konanom 17. februára 2021 v Bratislave v trestnej veci obvineného L. B. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, o dovolaní obvineného L. B. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/70/2017, z 21. septembra 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. B. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta rozsudkom, sp. zn. 1T/113/2016, z 19. apríla 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/70/2017, z 21. septembra 2017 uznal obvineného L. B. za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

hoci v zmysle Zákona o rodine je povinný vyživovať svoje dieťa a rozsudkom Okresného súdu Šaľa, sp. zn. 4P/63/2004, zo dňa 9. septembra 2004, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 6. novembra 2004 bol zaviazaný prispievať na výživu maloletého syna L. B., nar. XX. O. XXXX, bytom u matky U. B., B. č. XX, X. - X. sumou vo výške 165,96 Eur, vždy do 20-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletého dieťaťa, si túto svoju vyživovaciu povinnosť neplnil v mieste trvalého bydliska ako aj všade tam, kde sa zdržiaval, bol nezamestnaný, neevidovaný na príslušnom úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, čím za obdobie od mesiaca január 2016 až do 31. marca 2017 mu vznikol dlh na výživnom vo výške 1.735,40 Eur, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T 154/2015, zo dňa 22. septembra 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 29. decembra 2015 za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona odsúdený.

Za to bol obvinenému uložený podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd prvého stupňa obvineného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť). Argumentáciu obvineného možno zhrnúť v podstate tak, že poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní nevezal do úvahy vyhlásenie konkurzu na osobu obvineného (došlo k tomu uznesením Okresného súdu Nitra, sp. zn. 31K/9/2016, z 15. apríla 2016). Účinky vyhlásenia konkurzu na obvineného nastali 16. apríla 2016. S poukazom na znenie § 44 ods. 1 zákona č. 7/2007 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“) obvinený nebol odo dňa vyhlásenia konkurzu oprávnený nakladať so svojim majetkom a nerozhodoval o tom či bude, alebo nebude zaplatené výživné. Preto nemohlo dôjsť k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného. Výživné ako pohľadávka proti podstate muselo byť uplatnené oprávnenou osobou u správcu, ktorý následne v prípade, ak má finančné prostriedky v konkurznej podstate, tieto pohľadávky uhradza. Obvinený poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. 27/2007 podľa, ktorého: „Vyhlásením konkurzu obžalovanému nezaniká zákonná povinnosť platiť výživné, avšak vzhľadom na to, že správu jeho majetku podliehajúceho konkurzu od tohto časového momentu vykonáva správca, nemožno neplatenie výživného obžalovaným za obdobie nasledujúce po vyhlásení konkurzu z hľadiska hodnotenia subjektívnej stránky obžalovaného pokryť zavinením“. Preto nemohol byť uznaný za vinného za spáchanie skutku, ktorého časové vymedzenie znelo tak, že nezaplatil dlžné výživné za obdobie január 2016 až 31. marca 2017. Maximálne posudzované obdobie mohlo byť do 15. apríla 2016 - za toto obdobie však zročné výživné bolo vyrovnané. Zo stanoviska správcu konkurznej podstaty, ktoré obvinený priložil k podanému dovolaniu vyplýva, že matka maloletého si uplatnila prihláškou pohľadávku proti podstate (výživné na maloleté dieťa od mesiaca apríl 2016, kedy došlo k vyhláseniu konkurzu až do 26. apríla 2018) vo výške 3.983,28 Eur. Správca predmetnú pohľadávku neuhradil z dôvodu, že nedisponuje finančnými prostriedkami zo všeobecnej podstaty s tým, že výživné do vyhlásenia konkurzu vo vzťahu k maloletému je uhradené, čo vyplýva aj z vyjadrenia matky, ktorá vo svojom výsluchu na pojednávaní uviedla, že výživné v sume 664 eur (uhradené v apríli 2016) považuje za výživné pre rok 2016. Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa nesprávne v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku vyjadril, že obvinený neuhradil dlžné výživné za obdobie od januára 2016 do 31. marca 2017, čím mu vznikol dlh na výživnom vo výške 1.735,40 Eur. K tomu obvinený pripojil stanovisko správcu konkurznej podstaty preukazujúce jeho tvrdenia, pričom ďalej poukázal na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov tak Slovenskej republiky ako aj Českej republiky. Na základe uvedeného má obvinený za to, že súd prvého stupňa v spojení s odvolacím súdom nesprávne právne posúdili zistený skutok a nesprávne použili príslušné hmotnoprávne ustanovenia. Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že: „Uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/70/2017, z 21. septembra 2017 a konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ust. § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona v neprospech obvineného" a rovnako tak, že: „Napadnuté Uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/70/2017, z 21. septembra 2017 a jemu predchádzajúce konanie vrátane rozsudku Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/113/2016, z 19. apríla 2017 sa zrušujú".

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka, ktorá v podstate len zrekapitulovala procesný dej pred skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi. Nad rámec uvedeného dodala, že súd prvého stupňa ako i odvolací súd rozhodli vo veci „na správnom posúdení zisteného skutku" ako aj pri správnom použití hmotnoprávných ustanovení. V predmetnom prípade došlo k rozhodnutiu súdu na základe dôslednej právnej úvahy, s ktorými sa obvinený nestotožnil; „nakoľko takýto dôvod nie je zákonným dôvodom na podanie dovolania, nie je opodstatnené". Pre dovolací súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, ku ktorým dospel súd prvého stupňa, resp. odvolací súd, pričom v nadväznosti na uvedené prokurátorka podrobne opísala materiálny význam dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ako aj zmysel mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania - ako takého. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho

ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd považuje za potrebné vysvetliť význam skutočnosti, že v dovolacom konaní nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku - samozrejme vyjmúc takú procesnú situáciu, ak je osobou podávajúcou dovolanie minister spravodlivosti v rámci jeho dispozičnej právomoci zverenej § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Pod skutkom treba rozumieť všetky prejavy vôle páchatel'a, ktoré majú odraz vo vonkajšom, materiálnom svete. Zároveň musia byť tieto prejavy, resp. prejav vôle pokryté, resp. pokrytý zavinením páchatel'a. Skutok ako taký je následne vyjadrený v skutkovej vete obžaloby, resp. rozsudku súdu prvého stupňa pričom musia byť naplnené obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu (objekt, objektívna stránka, subjekt a subjektívna stránka), pričom k nim pristupujú vecné, miestne a časové súvislosti, ktoré spájajú znaky skutkovej podstaty v skutkový dej - skutok.

Inak povedané, zo skutku musí byť zrejma odpoveď na otázky kto, čo, kedy, kde, ako, čím a prečo sa niečoho dopustil.

Zo skutkového hľadiska môže dovolací súd skutkový stav hodnotiť len izolovaným spôsobom a síce, či ustálený skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom platí, že dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa.

Povedané inými slovami, ak skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy dospeli k záveru, že páchatel' svojim konaním naplnil objektívnu i subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu, najvyšší súd v prípade dovolania podaného obvineným nemôže a má vyslovene „zakázané“ ďalej skúmať takto vymedzené parametre skutku.

Naopak, takouto skutočne „silnou zbraňou“ disponuje výlučne minister spravodlivosti - s odkazom na § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Z toho plynie záver, že dôvodom dovolania podaného obvineným principiálne nemôže byť tak alebo onak subjektívne pociťovaná „nesprávnosť“ skutkových zistení. Uvedené vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Najvyšší súd pre vysvetlenie uvádza, že dovolací súd nemôže v dovolacom konaní iniciovanom dovolaním podanom obvineným posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Uvedené nachádza svoje procesno - právne vyjadrenie v skutočnosti, že dovolací súd nie je oproti odvolaciemu súdu riadnou opravnou - odvolacou, t. j. druhostupňovou inštanciou v systéme súdneho prieskumu. Prijatím opačného výkladu by najvyšší súd bol z hľadiska funkčnej príslušnosti pre dovolacie konanie ďalším odvolacím súdom, čo by viedlo k popretiu zmyslu procesného prostriedku dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

Dovolací súd preto uzatvára, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Čo sa týka „správnej“ formy dovolacích námietok platí nasledovné:

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Súčasne platí, že nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premĺčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Uvedený záver je odrazom skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, meniť alebo inak modifikovať už stabilne ustálené skutkové zistenia. Práve konanie pred súdom prvého stupňa a odvolacím súdom je totiž priestorom na ich ustálenie.

Skutková veta tak, ako bola ustálená zo strany súdov nižšieho stupňa, je pre dovolací súd (konajúci na podklade dovolaní obvineného) záväzná - v predmetnom mimoriadnom opravnom konaní už nemožno prehodnocovať ustálené skutkové závery, skúmať ich úplnosť či správnosť. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení a (v zásade) neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy nižších stupňov, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania (výnimkou je len už zmieňovaný dôvod dovolania dostupný iba pre ministra spravodlivosti).

Najvyšší súd v obsahu predchádzajúceho odseku zámerne zvýraznil pojem skutková veta. Z výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa (potvrdeného uznesením odvolacieho súdu) je zrejmé znenie skutkovej vety - t. j. skutku, zo spáchania ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného.

Tento je čo do rozsahu časovo i číselne vymedzený v relevantnej miere tak, že obvinený „... hoci v zmysle Zákona o rodine je povinný vyživovať svoje dieťasumou vo výške 165,96 Eur, vždy do 20-teho dňa toho - ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletého dieťaťa ... si túto vyživovaciu povinnosť neplnil ... čím za obdobie od mesiaca január 2016 až do 31. marca 2017 mu vznikol dlh na výživnom vo výške 1.735,40 Eur, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/154/2015, zo dňa 22. septembra 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 29. decembra 2015 za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona odsúdený.“

Najvyšší súd, vedomý si svojich prieskumných oprávnení v intenciách dovolacieho konania iniciovaného podľa § 369 ods. 2 a nasl. Trestného poriadku zistil, že právna kvalifikácia skutku ustáleného v skutkovej vete je správna (nedostatok právnej vety spočívajúci v nevyjadrení formy zavinenia - „z nedbanlivosti“ je konvalidovaný v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa - str. 4 druhý odsek).

Tu sa prieskumná povinnosť dovolacieho súdu končí pretože dovolanie bolo podané obvineným len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Skutočnosť či mal byť skutok obmedzený len na obdobie do vyhlásenia konkurzu a prípadne ďalšie okolnosti na to nadväzujúce - účinná ľútosť vzťahujúca sa len na toto obdobie alebo celé obdobie ako je vymedzené skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa by mohol najvyšší súd posudzovať, len ak by dovolanie podal minister spravodlivosti

podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, čo sa ale nestalo. Je však zrejmé, že pri takto vymedzenom skutku v rozsudku okresného súdu, by bolo možné o účinnej ľútosti hovoriť len vo vzťahu k celej dlžnej čiastke tam uvedenej.

Keďže ale súd prvého stupňa ako i odvolací súd „zakonzervovali“ skutok tak, ako je uvedené v skutkovej vete, najvyšší súd nemohol právne účinným spôsobom vysloviť prípadne hmotnoprávne pochybenie v konaní predchádzajúcom podaniu dovolania, nakoľko by tým porušil pravidlo viazanosti dovolacieho súdu správnosťou a úplnosťou zisteného skutku (viď § 371 ods. 1 písm. i/ veta za bodkočiarkou).

Najvyšší súd nie je oprávnený zasahovať do skutkových zistení, resp. ich skúmať iným, než formálnym spôsobom v rámci konania o dovolaní podanom niektorou zo strán trestného konania. O tom ostatne svedčí konštrukcia dovolacieho dôvodu podľa ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou naposledy uvedeného ustanovenia Trestného poriadku, ktorá takúto právomoc dovolacieho súdu vylučuje čo do normatívneho hľadiska vyslovene negatívnym spôsobom. Ak by najvyšší súd napriek uvedenému zasiahol do ustáleného skutkového stavu tak, ako to predpokladá § 371 ods. 3 Trestného poriadku (dovolanie podané ministrom spravodlivosti), prisvojil by si tým oprávnenie, ktoré dovolaciemu súdu v príslušnom type konania bez kumulatívneho splnenia ostatných zákonných predpokladov kompetenčne nepatrí. To by odporovalo základnému ústavnému princípu konania štátneho orgánu len „v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“ (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR).

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Podľa § 369 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku, dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti na podnet.

Ustanovenie § 373 ods. 3 Trestného poriadku upravuje osobitný dôvod dovolania, predpokladom ktorého je okrem iného aj okolnosť, že právoplatné rozhodnutie vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený. Tým sa určitým spôsobom odlišuje od dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pri ktorých sa skutkové závery rozhodnutia skôr konajúcich súdov napadnuté dovolaním zásadne neskúmajú. Naopak, tento dôvod dovolania je možné uplatniť v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov, pokiaľ sa týkajú okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie. V zásade ide o skutkový podklad pre rozhodnutie o (ne)vine obvineného, ak sa dotknutá okolnosť týka výroku o vine (resp. oslobodenia spod obžaloby) a právnej kvalifikácie zisteného skutku. Zároveň je tento dôvod dovolania daný v prípade, že pri zisťovaní skutkového stavu boli závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, čo predpokladá vecnú súvislosť takejto vady so zisteným skutkovým stavom.

Inak povedané, ide o chybu konania vzniknutú pri objasnení veci, ktorá je zároveň čo do intenzity závažná do tej miery, že ovplyvnila skutkové závery rozhodnutia vo vzťahu k okolnostiam, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie.

Z uvedeného plynie záver, že obvinený zastúpený obhajcom síce podal z formálneho hľadiska kvalifikované dovolanie, avšak jeho obsah smeroval proti skutkovému stavu a právnemu posúdeniu veci na podklade skutkových zistení obsiahnutých v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu správnosťou a úplnosťou zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku] sa ním najvyšší súd nemohol zaoberať inak, ako je vyslovené vo výroku tohto uznesenia.

Riadiac sa vyššie uvedeným nezostalo najvyššiemu súdu iné len rozhodnúť pomerom hlasov 3:0 tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a síce dovolanie obvineného L. B. postupom podľa §

382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť. Preto ani nebol daný dôvod na rozhodnutie o odklade výkonu trestu odňatia slobody ako navrhoval dovolateľ.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.